

La frase del dia

“Si el govern espanyol desconeix l'efectivitat del confinament total, és que va a cegues”

Miquel Buch, CONSELLER D'INTERIOR

El Conte

Montse Barderi

Carta de Joseph Hydn i Maria Anna Keller

Em diuen el Moro per la meua pell fosca i ratada de verola, sóc camacurt, nas llargarut, i pateixo alopècia des que tinc memòria. Exacte, soc pràcticament un monstre, i què? No coixereu ningú amb més traça que jo per a conquistar belles i compositores. A banda d'una esposa insuportable, tinc desenes d'amants encantadores: sóc un fill afortunat del segle de les llums. Puc dir això de segle de les llums? O sou vosaltres els que posareu aquest nom a la il·lustració vuitcentista? Tant se val com anomenau la meua època, mentre la vostra no s'acabi coneixent com el segle de l'estultícia, en la qual els generals us voldran fer creure que sou soldats lluitant contra malalties. Quina vergonya que no us tractin com a ciutadans preocupats per la vostra salut.

“El fracàs del seu amor serà la victòria de la música i, per tant, la meua

Quina vergonya si oblideu que sou natura, i qui a natura mata, a natura mora.

No soc optimista pel que fa al futur però soc afortunat respecte al meu present. Tinc un públic que m'adora, diners i reconeixement. Treballo per al bo i millor de la societat i fins i tot tinc el favor del príncep Estherhazy. Però tot i tenir tantes lluentors, en tardes de març com aquesta, sé exactament la mesura immensa del que no tinc: Thérèse. No hi ha hagut un sol dia que no l'hagi recordada. Jo aleshores tenia 23 anys i la ingenuïtat perfecta per a creure en l'amor perfecte. Era un pobre professor de piano de les filles d'un fabricant de perruques.

Thérèse, llum del meu cor, vida de la meua vida, alegria de l'univers, únic

destí de felicitat possible. La resta són tan sols honors i benestars; la resta són tan sols fama i carn, i cada dia la llum d'un sol que anuncia jorn rere jorn la seva absència.

Maleeixo el seu pare, Johann Peter Keller, i demano a Déu que vulgui que el xuclin tots els inferns per haver prohibit casar-nos. Thérèse, desesperada, després de jurar-me que si no podia estar amb mi no volia estar amb cap altre, es va fer monja clarissa al convent de Sant Nicolau de Viena. La meua darrera ofrena d'amor va ser la música. Vaig abocar-hi tota la passió amb la qual no la podria cobrir durant la nostra nit de noces. Era un dolor tan insuportable que només podia viure'l perdent-me dins de melodies i acords que m'obsessionessin, provant i refent cada harmonia que em brollava de la desesperació. Em vaig tornar boig i la música em demanava, precisament, aquella follia.

En la solemne admissió de la novícia Thérèse van sonar els acords de la *Salve Regina en mi major* i *Concert per a orgue en do major*, obres d'un desoladíssim professor de piano que mai seria el seu marit. Ja no queda res d'aquell jove humil, excepte el meu amor per Thérèse. Recorda a Thérèse aquestes tardes quietes amb les quals t'endinses en la música clàssica, i recorda, ingrati, que jo hauria pagat mil confinaments per estar una sola nit amb ella.

...
Em dic Maria Anna Keller, i soc, efec-

MARIONA

tivament, la germana gran de la famosa Thérèse i la dona de Franz Joseph Haydn. No, mai he pretès ser ella. No podia ni pretenia competir amb aquella adolescent pàl·lida i amb cara d'encantada. Jo tenia 31 anys quan em vaig casar amb Haydn. Sabia que no podria donar-li mai un amor tan perfecte com un amor impossible. Però sempre he cregut amb aquest home malgirbat i ramastó. Sempre he cregut que ens podríem donar un amor madur, tranquil i profund, i que reservés per a Thérèse

l'altra cara de la lluna. Però la història ha volgut que jo sigui la nova Xantipa de Sòcrates: la ignorant, la maldestra, la pesada i insensible Maria Anna. El que no sabran mai, ni ell ni els historiadors, és que jo he cregut en el seu talent i ho he fet tot per esperonar el seu esperit compositor: he gastat tant com he pogut perquè hagués de treballar més, li he fet creure que era una beata absoluta i he omplert la casa de mossens i capellans que ell no suportava perquè no tingués altre remei que refugiar-se en la composició. Li ho he aguantat tot: les amants, el seu record de pedra cap a Thérèse... ben mirat, he fet tot el que pogut perquè no l'oblidi mai: anomenant-la, comparant-m'hi, assemblant-m'hi, contrastant-m'hi, que

no ens deixi mai el fantasma de la meua pàmfila germana! Vull que la recordi fins a l'extenuació, perquè, d'aquesta nafra immensa, en rajaran simfonies com *Oxford* i *La sorpresa*, obres per a quartets de corda com *Emperador* i *Aurora* i sonates meravelloses per a piano. El fracàs del seu gran amor serà la victòria de la música i, per tant, la meua. Recorda-ho aquestes tardes quietes que llegeixes històries en què les dones no hi som o només fem de prototips sense profunditat ni gràcia, hi érem i vam ser grans músiques, grans compositores, busca'ns, explora, mou-te... si no ho fas tu, ells no et diran mai els nostres noms.

Sísif

Jordi Soler

